

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10151/2024
11.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љубинка Милисављевић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., чији је пуномоћник Драган Поповић, адвокат из ..., ради утврђења и поништаја уговора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3113/23 од 06.11.2023. године, у седници одржаној 11.02.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3113/23 од 06.11.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3113/23 од 06.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Брусу, Судска јединица у Александровцу П 512/22 од 15.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи у целости Уговор о купопродаји закључен између тужених ББ и ВВ, са једне стране и ГГ, са друге стране, оверен од стране јавног бележника Ивана Костића из ... 21.02.2019. године под бројем ОПУ 60-2019, што су тужени дужни да признају. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се делимично поништи Уговор о купопродаји закључен између тужених ББ и ВВ, са једне стране и ГГ, са друге стране, оверен од стране јавног бележника Ивана Костића из ... 21.02.2019. године под бројем ОПУ 60-2019 за квоту од 1/12, што би тужени били дужни да признају. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је власник у квоти од 1/12 на кат. парцели бр. ..., воћњак 2. класе, у површини 37,03 ара и кат. парцели бр. ..., воћњак 2. класе, у површини од 25,20 ари, обе на месту званом „...“ КО ..., што би тужени били дужни да признају и у поступку физичке деобе предају му те парцеле у државину, те да допусте да се тужилац упише као носилац права својине на 1/12 на наведеним парцелама у СКН Брус. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженима на име трошкова поступка исплати износ од 172.900,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж 3113/23 од 06.11.2023. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Брусу, Судска јединица у Александровцу П 512/22 од 15.03.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У овој правној ствари правноснажном пресудом је одлучено одбијањем основног тужбеног захтева тужиоца да се поништи у целости уговор о купопродаји закључен између тужених и еветнуалног тужбеног захтева да се тај уговор поништи у делу којим је располагао са 1/12 идеалних делова непокретности које су предмет тог уговора, а одбијен је и захтев тужиоца да се утврди да је сувласник на парцелама које су предмет наведеног уговора са уделом 1/12 идеалних делова. Имајући у виду разлоге на којима је заснована побијана пресуда у примени материјалног права, у делу који се односи на поништај уговора о купопродаји из разлога располагања непокретношћу од стране тужених који нису њени власници, Врховни суд је оценио да у конкретном случају није испуњен законски услов који би се односио на потребу уједначавања судске праксе, нити постоји потреба за новим тумачењем права, нити за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана. И у делу којим је одлучено о тужбеном захтеву тужиоца за утврђење његовог права сусвојине на предметној непокретности, разлози наведени у прилог одбијања тужбеног захтева не одступају од правног схватања изражениог кроз одлуке Врховног касационог суда, односно Врховног суда.

На основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради поништаја уговора и утврђења тужилац је поднео 30.01.2019. године, а вредност предмета спора означена у тужби је 10.000,00 динара.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија у овом имовинскоправном спору, који за предмет има неновчано потраживање није дозвољена, у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**